

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/108/2015
Identifikačné číslo spisu: 8013200073
Dátum vydania rozhodnutia: 12.07.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8013200073.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu: G. X., bytom Y. XX, XXX XX R., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Tarabčák, s.r.o., so sídlom Hlavná č. 13, 080 01 Prešov, zastúpenej JUDr. Jozefom Tarabčákom, advokátom, proti žalovanému: Okresný úrad Prešov, so sídlom Konštantínova 6, 080 01 Prešov, za účasti: 1.) F. X., bytom F. 2.) R. X., bytom X. 3.) J. T., bytom Q. 4.) W. bytom G. 5.) E. X., bytom B. 6.) A. X., bytom C. 7.) T. X., bytom A. 8.) T. bytom Q. 9.) J. bytom T. 10.) E. bytom X. 11.) J. bytom A. 12.) Slovenský pozemkový fond, regionálny odbor Prešov, so sídlom Keratsínske nám. 1, 080 01 Prešov, 13.) Národná diaľničná spoločnosť, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 45, 821 09 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného (Katastrálny úrad v Prešove) č. Co 28/2012/Ba zo 17. septembra 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/5/2013-127 z 24. februára 2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 1S/5/2013-166 z 21. apríla 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/5/2013-127 z 24. februára 2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 1S/5/2013-166 z 21. apríla 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.
Konanie na prvostupňovom správnom súde

Krajský súd v Prešove (ďalej v texte rozsudku len „prvostupňový súd“ alebo „krajský súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 1S/5/2013-127 z 24. februára 2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 1S/5/2013-166 z 21. apríla 2015, podľa ust. § 250j ods. 2, písm. d) a e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie právneho predchodcu žalovaného č. Co 28/2012/BA zo 17. septembra 2012, ktorým potvrdil rozhodnutie Správy katastra Prešov č. C/1/2012 z 12. júna 2012 a zamietol odvolanie. Uvedeným rozhodnutím Správa katastra Prešov rozhodla o zmene údajov schváleného registra obnovenej evidencie pozemkov (ďalej len „ROEP“) tak, že cit.:

„Opravuje geometrické určenie parcely E KN 3584/3 podľa návrhu, ktorý je v prílohe č. 11 znaleckého

posudku (ZP) č. 4/2012 znalca v odbore geodézia a kartografia Ing. Jozefa Bujňáka v súlade s grafickou prílohou vyhotovenou podľa tohto ZP, ktorá je súčasťou tohto rozhodnutia.

Opravuje výmeru parcely E KN 3584/3 v LV XXXXX z doterajšej výmery 903 m² na výmeru 484 m² podľa tohto geometrického určenia.

Vytvára samostatnú parcelu E KN 3584/4 o výmere 419 m² z pôvodnej neknihovanej parcely a definuje jej geometrické a polohové určenie podľa grafickej prílohy, ktorá bude súčasťou tohto rozhodnutia a ktorá bude ako parcela E KN zapísaná do vlastníctva SR a správy SPF Bratislava.

Ruší zápis parciel C KN 14058/10 o výmere 10 m², druh pozemku zastavaná plocha a C KN 14059/30 o výmere 29m², druh pozemku trvalý trávny porast LV XXXXX a tieto zapisuje do LV v prospech SR v správe SPF Bratislava, nakoľko tieto parcely boli vytvorené z časti parcely E KN 3584/3, ktorá je predmetom konania a ktorá má podľa ZP patriť štátu.

Opravuje zakres parciel E KN 3584/3 a 3584/4 na mape určeného operátu."

Krajský súd z predloženého administratívneho spisu mal preukázané, že Slovenský pozemkový fond Bratislava, regionálny odbor Prešov z 28. februára 2012 ako správca pozemkov vo vlastníctve štátu žiadal preskúmanie zápisu parcely KN- E 3584/3 ostatná plocha o výmere 903 m² (pôvodne 942 m²) vedený na LV č. XXXXX k. ú. R.. Na základe žiadosti žalobcu došlo k oprave vlastníctva k tejto parcele. Z.. W. D. adresoval na Slovenský pozemkový fond Prešov žiadosť o odpredaj parcely KN-C 14059/29 o výmere 491 m². K žiadosti doložil znalecký posudok č. 4/2012 na posúdenie správnosti geometrického určenia hraníc pozemku parcely KN-E 3584/3 v k. ú. R. vyhotovené znalcom v odbore geodézia a kartografia Ing. Jozefom Bujňákom.

Na základe doloženého znaleckého posudku č. 4/2012 žiadal o opravu výmery parcely KN-E 3584/3 vedenej na LV č. XXXXX, k. ú. R. a vytvorenie neknihovanej parcely vo vlastníctve Slovenskej republiky v správe Slovenského pozemkového fondu, ktorá je rovnobežná s terajšou cestou a ktorá tvorila v minulosti neknihovanú parcelu, cestu. Spolu s podaním pripojil námietky Z.. W. D., P., W. XX R. a „znalecký posudok č. 4/2012" na posúdenie správnosti geometrického určenia hraníc pozemku parcely KN-E 3584/3 v k. ú. R..

Ďalej krajský súd uviedol, že z odôvodnení rozhodnutí bývalej Správy katastra Prešov, ale aj bývalého Katastrálneho úradu Prešov je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že predložený listinný dôkaz, tzv. znalecký posudok č. 4/2012, ktorý Slovenský pozemkový fond predložil spolu so žiadosťou, správne orgány nepovažujú za dôkaz v konaní, ale za znalecký posudok.

Konštatoval, že ak žalobca v žalobe namietal, že došlo k procesnému pochybeniu správnymi orgánmi, krajský súd je toho názoru, že táto námietka žalobcu je dôvodná. Z citovaného ustanovenia § 6 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom (ďalej len „zákon č. 180/1995 Z.z.") je nepochybné, že správny orgán vykonáva v konaní podľa tohto právneho predpisu dokazovanie a teda aplikuje ustanovenia zákona č. 71/1967 Z.z. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok").

Krajský súd s poukazom na ustanovenia § 34 ods. 1-6 správneho poriadku uviedol, že predmetom dokazovania sú tvrdenia o skutočnostiach, ktoré sú dôležité pre rozhodnutie, t.j. správny orgán ich uznal za dôležité pre rozhodnutie, avšak sú pochybné. Povinnosťou správneho orgánu je z vlastnej iniciatívy a dôkaznými prostriedkami tieto sporné, pochybné, alebo spochybnené skutočnosti v konaní nielen zistiť, ale aj objasniť. Na dokazovanie skutočného stavu veci možno použiť všetky prostriedky, ktoré vedú k cieľu, teda k zisteniu a objasneniu skutočného stavu veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi, teda požiadavkou zákonnosti.

Ďalej konštatoval, že znalecký posudok nie je správnym poriadkom definovaný, avšak ustanovenie § 36

správneho poriadku upravuje, že ak je pre odborné posúdenie skutočností dôležitých pre rozhodnutie, potrebný znalecký posudok správny orgán ustanoví znalca. Proti rozhodnutiu o ustanovení znalca sa možno odvolať. Ak teda správny orgán v predmetnej veci postupom podľa § 36 správneho poriadku neustanovil znalca, pričom predložený dôkaz hodnotil ako znalecký posudok, podľa názoru krajského súdu závažne procesne pochybil a porušil subjektívne práva žalobcu. Skutočnosť, že predložený dôkaz označený ako tzv. znalecký posudok č. 4/2012 vypracoval Ing. Jozef Bujňák, ktorý je zapísaný v zozname znalcov, neznamená, že aj ním vypracovaný dokument je znaleckým posudkom, ak nebol ustanovený ako znalec právnym predpisom ustanoveným postupom.

Krajský súd poznamenal, že dokazovanie znamená, že správny orgán aby si utvoril poznatky o skutočnostiach dôležitých pre rozhodnutie aplikuje procesný postup, ktorý je nazvaný ako dokazovanie. Skladá sa z 3 fáz, a to z obstarania dôkazu, z vykonania dôkazu a z hodnotenia dôkazu. Obstarávanie dôkazu podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, vykonávanie dôkazu je upravené v § 34 ods. 4 ako aj hodnotenie dôkazu podľa § 34 ods. 5 patrí do právomoci správneho orgánu.

Ďalej uviedol, že v konečnom dôsledku odôvodnenie musí zodpovedať kritériám upraveným v § 47 ods. 3 správneho poriadku, podľa ktorého v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa názoru krajského súdu, takáto úvaha v prvostupňovom rozhodnutí chýba a správna úvaha absentuje aj v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho orgánu bývalého Katastrálneho úradu v Prešove. Z citovaného odôvodnenia rozhodnutia žalovaného je zrejmé, že v plnom rozsahu akceptoval predložený dôkaz, tzv. „znalecký posudok" bez toho, aby sa s týmto dôkazom vyrovnal vzhľadom na uvedenú skutočnosť a to, že predložený dokument považoval za znalecký posudok.

Rovnako sa krajský súd stotožnil s námietkou žalobcu, že zápisnica z rokovania komisie ROEP z 3. mája 2012 nemá náležitosti zápisnice.

Ďalej krajský súd poukázal na zákon č. 180/1995 Z. z., ktorý nemá osobitné ustanovenia o obsahu zápisnice z rokovania komisie, preto na konanie je potrebné aplikovať ustanovenie § 22 ods. 1 - 3 správneho poriadku. Odopretie podpisu, dôvody tohto odopretia, námietky proti obsahu zápisnice sa v nej zaznamenávajú. Zápisnica z rokovania komisie ROEP nie je prítomnými členmi komisie predpísaná ako príloha tejto zápisnice je iba prezenčná listina. Preto podľa názoru krajského súdu zápisnica komisie ROEP z 3. mája 2012 nezodpovedá vyššie uvedenému ustanoveniu správneho poriadku.

Podľa názoru krajského súdu, použitie tzv. „znaleckého posudku" postupom v rozpore s ustanovením § 36 správneho poriadku je procesným pochybením, ktoré má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. V správnom konaní pri štandardnom postupe by mal žalobca právo podať proti rozhodnutiu o ustanovení znalca odvolanie.

Krajský súd uviedol, že vzhľadom na procesné pochybenie v súvislosti s realizovaným dokazovaním nezákonným spôsobom, nemôže byť v súlade so zákonom ani postup odvolacieho orgánu bývalého Katastrálneho úradu v Prešove.

Ostatné námietky žalobcu krajský súd považoval za irelevantné, pretože žalobcovi podľa jeho názoru nič nebráni v tom, aby sa vlastníckeho práva titulom vydržania domáhal žalobou v občiansko-právnom konaní.

Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom. Rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Z uvedených dôvodov preto podľa § 250j ods. 2 písm. d), e) O.s.p. rozhodnutie bývalého katastrálneho

úradu zrušil a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie.

Záverom uviedol, že v ďalšom konaní za účelom zistenia skutočného stavu veci je nevyhnutné nariadiť znalecké dokazovanie postupom podľa § 36 správneho poriadku a dbať na všetky procesné práva účastníkov konania.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a žalobcovi, ktorý mal úspech v konaní, priznal náhradu trov konania v sume 738,32 Eur.

II.

Odvolanie žalovaného, vyjadrenie žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov uvedených v ustanovení § 250 ods. 2 písm. a), c), d) a f) O.s.p., t.j. rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Z uvedených dôvodov žiadal, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietla, prípadne zrušuje a vec vracia krajskému súdu na ďalšie konanie. Vo vzťahu k trovám konania žiadal, aby najvyšší súd zmenil rozhodnutie tak, že nepriznáva trovy konania v uplatnenej výške.

Žalovaný v podanom odvolaní namietal nespĺnenie lehoty na podanie žaloby. Ďalej poukázal na zásadu iudex ne eat petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán). Konštatoval, že predmetom prieskumu môžu byť len tie žalobné námietky, ktoré už boli uplatnené v odvolaní, čo navyše nepodlieha prieskumu na súde. Inak by potom preskúmovacie súdne konanie nahrádzalo inštitút odvolacieho konania ako nevyhnutného predpokladu na podanie žaloby na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného súdom podľa II. hlavy 5. časti O.s.p. V súvislosti s uvedeným poukázal na rozhodnutie sp. zn. 4SŽ/67-68/2001, ktoré bolo zverejnené pod č. 31/2002 v časopise Zo súdnej praxe a na ďalšie rozhodnutia súdov, z ktorých vyplýva uvedená zásada. Zároveň zdôraznil aj koncentračnú zásadu vyplývajúcu z ust. § 250h ods. 1 O.s.p.

K tvrdeniu krajského súdu, že správne orgány nepovažovali znalecký posudok za dôkaz v konaní, ale za znalecký posudok, uviedol že toto tvrdenie je nepravdivé. Poukázal na str. 8 svojho rozhodnutia, kde uviedol, že znalecký posudok, i parcelné protokoly, ako aj ďalšie listiny a podania sú listinnými dôkazmi. Ďalej uviedol ustanovenie § 32 ods. 2 a § 34 ods. 4 a 5 správneho poriadku a ustanovenie § 245 ods. 2 O.s.p.

Ďalej žalovaný konštatoval, že rozhodnutia správnych orgánov boli vydané nielen na základe predmetného znaleckého posudku, ale aj na základe ďalších listín, mapových podkladov, vyjadrení nachádzajúcich sa v spise i pozemkovoknižných vložiek a listov vlastníctva. Žalovaným použitá správna úvaha nijako nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/98-102/02 zo 17. decembra 2002, v zmysle ktorého rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka.

Podľa názoru žalovaného sa nenaplnil zákonný predpoklad pre zrušenie napadnutého rozhodnutia podľa ust. § 250j ods. 2 písm. e) O.s.p., pretože v konaní pred správnym orgánom nenastala taká vada konania, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia. Žalobcovi neboli v konaní upreté jeho procesné práva, bol oboznámený s procesným postupom na odvolacom orgáne a o možnosti vyjadriť sa k podkladom pred vydaním rozhodnutia. Ak krajský súd prikázal správnomu orgánu, že v ďalšom konaní má nariadiť znalecké dokazovanie v danej veci, uviedol, že to nebude možné z dôvodu uplynutia trojročnej lehoty v zmysle § 7 ods. 6 zákona č. 180/1995 Z.z. dňa 17. marca 2013.

Krajský súd podľa žalovaného nedostatočne zistil skutkový i právny stav veci, ak žalobcove námietky skutkového charakteru zamietol a odkázal žalobcu na občianskoprávne konanie, keď zrušením rozhodnutia a vrátením veci na ďalšie konanie sa správne orgány dostanú do situácie nemožnosti vo veci ďalej konať, a žalobca ostane vlastníkom plochy, na ktorú nemá on, či jeho právni predchodcovia právny nárok (v rámci konania o ROEP).

V ďalšom sa žalovaný vyjadril k zápisnici komisie ROEP, kde okrem iného uviedol, že podľa jeho názoru nemusí spĺňať náležitosti podľa § 22 správneho poriadku, nakoľko nie je správnym orgánom. Záverom žalovaný namietal výšku trov konania.

Žalobca sa k doručenému odvolaniu žalovaného proti rozsudku krajského súdu písomne vyjadril vo svojom vyjadrení z 24. apríla 2015, v ktorom navrhol potvrdiť napadnuté rozhodnutie krajského súdu, nakoľko odvolanie žalovaného je nedôvodné.

Žalobca sa vyjadril k zachovaniu lehoty na podanie žaloby. Ďalej uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku o nezákonnosti posudzovania znaleckého posudku č. 4/2012 v správnom konaní ako dôkazu - znalecký posudok, hoci mal byť posudzovaný ako listinný dôkaz, považoval v rozsudku za dostatočné a zákonné. Znalecký posudok nebol zabezpečený v konaní, preto ho mohol posúdiť iba ako listinný dôkaz, nie ako znalecký posudok.

Ďalej uviedol, že ak dôkaz, z ktorého správny orgán vychádzal pri rozhodovaní nebol zabezpečený ako znalecký posudok, nemohol z neho správny orgán vychádzať pri rozhodovaní a ide o nezákonne získaný dôkaz v rozpore so správnym poriadkom. Podľa názoru žalobcu, správny orgán mal zabezpečiť znalecký posudok v konaní zákonným postupom a z toho mal vychádzať pri rozhodovaní.

Konštatoval, že vykonanie dokazovania nezákonne zabezpečeným znaleckým posudkom nemožno v žiadnom prípade považovať za formálnu vadu. O tom, či odstránenie väd zistených rozsudkom priniesie iné rozhodnutie, nemôže odvolací orgán prejedikovať a tento jeho názor nemôže mať vplyv na rozhodnutie o odvolaní.

Ak by bol správny právny názor, že nebude možné nariadiť znalecké dokazovanie a bude nutné konanie zastaviť, rozhodne tak v konaní po právoplatnom zrušení jeho rozhodnutia, ale to nemôže mať vplyv na rozhodnutie o odvolaní.

Námietky žalovaného vo vzťahu k zápisnici komisie ROEP a k trovám konania považoval za nedôvodné.

III.

Konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy (t.j. druhej hlavy piatej časti) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a

postupu.

Pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona (§ 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.).

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 34 ods. 1 správneho poriadku, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 34 ods. 2 správneho poriadku, dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

Podľa § 34 ods. 3 správneho poriadku, účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Podľa § 34 ods. 4 správneho poriadku, vykonávanie dôkazov patrí správnemu orgánu.

Podľa § 34 ods. 5 správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Predmetom odvolacieho konania pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky bol rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/5/2013-127 z 24. februára 2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 1S/5/2013-166 z 21. apríla 2015, ktorým krajský súd podľa ust. § 250j ods. 2 písm. d) a e) O.s.p. zrušil rozhodnutie právneho predchodcu žalovaného č. Co 28/2012/BA zo 17. septembra 2012, ktorým potvrdil rozhodnutie Správy katastra Prešov č. C/1/2012 z 12. júna 2012, ktorým rozhodla o zmene údajov schváleného ROEP a zamietol odvolanie žalobcu v druhom rade.

Podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci bola medzi účastníkmi konania sporná otázka posúdenia postupu krajského súdu, ktorý prejednával námietky, ktoré boli uvedené až v žalobe a neboli uplatnené v odvolaní podanom v správnom konaní, ako aj zaujatie stanoviska k znaleckému posudku, ktorý v konaní predložil účastník správneho konania.

V súvislosti s názorom žalovaného, že predmetom súdneho prieskumu môžu byť len tie žalobné námietky, ktoré už boli uplatnené v odvolacom správnom konaní, odvolací súd uvádza, že v súčasnosti je uvedený právny názor už prekonaný a podľa súčasnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je možné uplatniť v správnej žalobe aj právne námietky, ktoré neboli vznesené v administratívnom odvolacom konaní.

Za nedostatok žaloby súdna prax považuje len jednoduchý odkaz na námietky, ktoré žalobca vznesol v správnom konaní, napríklad v rámci kontroly, dozoru alebo v správnom odvolaní (napr. uznesenie sp. zn. 5Sžf/32/2011 z 29. februára 2012, rozsudok sp. zn. 5Sžf/32/2011 z 31. mája 2012).

Navyše podľa odvolacieho súdu zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva obmedzenie žalobcu uviesť v žalobe len tie skutočnosti, ktoré uplatňoval v konaní pred správny orgánom; rozhodujúce je iba to, či rozhodnutím a postupom správneho orgánu bol žalobca ukrátený na svojich právach (§ 250 ods. 2 O.s.p.). Takáto skutočnosť nevyplýva ani z nového Správneho súdneho poriadku, teda zo zákona č. 162/2015 Z. z.

Uvedené obmedzenie nevyplýva ani z ustanovenia § 250j O.s.p., ktoré pri úvahách, ako má súd o žalobe rozhodnúť, mu nedáva možnosť zobrať do úvahy tú skutočnosť, že žalobca v priebehu správneho konania prípadne neuviedol všetky skutočnosti významné pre rozhodnutie vo veci a že z tohto dôvodu by mal vo veci aplikovať určitý koncentračný mechanizmus.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti s vyššie uvedenou skutočnosťou považuje za potrebné ešte doplniť, že v správnom súdnictve podľa piatej časti O.s.p. sa neuplatňuje vo vzťahu k správne poriadku koncentračná zásada, majúca za následok nemožnosť uplatnenia žalobných námietok skôr neuvedených v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu. Koncentračná zásada, predstavujúca výrazné obmedzenie procesných práv účastníka konania, sa uplatní iba v prípade, ak to zákon výslovne pre daný prípad ustanovuje, za prísneho režimu poučenia účastníka či už správne orgánom alebo súdom. Preto, pokiaľ žalobca v žalobe oponoval aj námietkami skôr neuplatnenými v rámci odvolacieho správneho konania, bolo povinnosťou prvostupňového súdu sa týmito náležite vysporiadať.

Najvyšší súd SR zdôrazňuje, že rovnaký právny názor má oporu aj v rozhodovacej činnosti Najvyššieho správneho súdu Českej republiky, ktorý v uznesení rozšíreného senátu z 26. augusta 2008, č. k. 7Afs/54/2007-62, publ. pod č. 1472/2008 Sb. NSS v právnej vete zdôraznil, cit.: „Žalobca je oprávnený uviesť v žalobe všetky dôvody, pre ktoré považuje napadnuté správne rozhodnutie za nezákonné. Tomu nebráni skutočnosť, že niektoré z nich neuplatnil v odvolacom konaní, hoci tak mohol urobiť.“

K námietke žalovaného o nedodržaní lehoty na podanie žaloby Najvyšší súd už vyjadril svoj právny názor v uznesení č. k. 1Sžr/132/2013-94 z 29. júla 2014, preto sa odvolacími námietkami v tomto smere opakovane nezaoberal a odkazuje na uvedené uznesenie.

Najvyšší súd konštatuje nesprávny procesný postup krajského súdu, ktorý zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného z dôvodu, že správny orgán závažne procesne pochybil a porušil subjektívne práva žalobcu tým, že posudzoval predložený dôkaz ako znalecký posudok bez toho, aby ustanovil v správne konaní znalca.

Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že je pravdou, že v správne konaní sa za znalecký posudok *stricto sensu* označuje iba taký posudok, ktorý podal znalec ustanovený správne orgánom v zmysle § 36 správne poriadku. Správna prax však bežne používa tento pojem aj pre posudky vyhotovené súdnym znalcom, ktoré sú predložené účastníkom konania a nakladá s nimi obdobne.

Otázku použitia znaleckého posudku predloženého účastníkom konania je potrebné posúdiť v súvislosti s právne úpravou stanovenou vo vykonávacej vyhláške Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 490/2004 Z.z. k zákonu č. 382/2004 Z.z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Najvyšší súd má za to, že znalecký posudok predložený Slovenským pozemkovým fondom je potrebné hodnotiť ako plnohodnotný znalecký posudok, nakoľko spĺňa všetky formálne náležitosti, ktoré má mať znalecký posudok podľa vyššie citovanej právnej úpravy.

Žalovaný správny orgán v administratívne konaní posudzuje všetky dôkazy rovnako v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 34 ods. 5 správne poriadku.

Odvolací súd v posudzovanej veci dodáva, že správne orgány v danom prípade v rámci dokazovania postupovali v súlade so správne poriadkom, keď riadne vyhodnotili použité dôkazné prostriedky, vrátane dotknutého znaleckého posudku.

Krajský súd sa ďalej bližšie nezaoberal skutočnosťou namietanou správne orgánom, že v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia a jeho vrátenia správne orgánu, by bol povinný konanie vo veci zastaviť, nakoľko už uplynula lehota na zmenu údajov schváleného ROEP v zmysle § 7 ods. 6 zákona č. 180/1995 Z.z., ktorá je trojročná (zápis bol vykonaný dňa 17. augusta 2010).

Preto stručné tvrdenie krajského súdu o irelevantnosti ostatných námietok žalobcu s možnosťou domáhať sa vlastníckeho práva titulom vydržania v civilnom konaní, nie je vzhľadom na uvedené postačujúce. Krajský súd ďalej posúdil len námietku vzťahujúcu sa k zápisnici z rokovania komisie.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu postupom podľa § 221 ods. 2 O.s.p. z dôvodov podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Úlohou krajského súdu bude v ďalšom konaní opätovne posúdiť žalobu, vysporiadať sa so všetkými žalobnými námietkami vrátane znaleckého posudku v naznačenom smere.

Podľa § 250ja ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Súčasne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí opätovne rozhodne o náhrade trov konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvej O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

